

сте на папа-та, нъ не сте на Римъ ; управителка сте на Сполетъ, нъ не сте въ Сполетъ ; за сега вы сте жена, подданица и слугыня на херцогъ-тъ феррарскы, на донъ Алфонса и ся памирате на Ферраръ !

(Дона Люкреція, приближняла отъ страхъ и отъ гнѣвъ, гледа съ ярость херцогъ-тъ и отстъпва полегка испрѣдъ него до единъ подпирателенъ столъ, гдѣ-то пада като почюдена).

Ахъ ! това ва удивлява, госпоже, и вы ся уплашихте отъ мене ; до сега азъ имахъ страхъ отъ васъ. Искамъ тѣй да бѣде отъ сега, и за да починаъ, ето първий ви любовникъ възъ кого-то турямъ рѣкъ, — той ще да умрѣ.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, съ слабъ гласъ.

Да разсѣдимы малко, донъ Алфонсе. Може ли да бѣде мой любовникъ този, кого-то набѣдявате да е направиль прѣстѣпленіе-то. . . .

ДОНЪ АЛФОНСЪ.

Защо не ? Въ гнѣвъ, въ зависть ! понеже и той може да е завистливъ. Знаѣ ли ? Искамъ да умрѣ този человекъ. Това съмь намыслилъ. Този валатъ е плененъ съ войницы, кои-то познаватъ само мене. Неможе да избегне. Неможете да прѣпѣтствувате никакъ, госпоже. Оставихъ само на Ваше Высочество грижа-та да избере начинъ-тъ по който трѣба да загине пристѣпникъ-тъ, рѣшете ся.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, като си кърши рѣцѣ-тъ.

Боже мой ! Боже мой ! Боже мой !

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Не отговаряте ? Щѣ накарамъ да го разсѣкжтъ въ ближихъ-тъ стайъ.

[Той трѣгва да излѣзе, тя го задържа]